

tolkning af resolution 242 eller berøre den heri indeholdte balance. Hemmeligt diplomati indebar efter amerikansk opfattelse de bedste muligheder for fremskridt.

Kina understregede, at årsagen til krisen i Mellemøsten var de israelske zionisters aggression — med støtte af amerikanske regeringskredse — mod det palæstinensiske og andre arabiske folk. FN havde uden at skelne mellem ret og uret og mellem aggressoren og ofrene vedtaget en række resolutioner, som indtil nu havde vist sig at være uden betydning. Med støtte af een supermagt og med en andens indforståelse havde zionisterne i 1967 påbegyndt deres aggressionskrig. Israels teori om „sikre grænser“ var med nutidens våben absurd gangsterlogik og førte kun til yderligere aggression.

Den ide, som en eller to supermagter fremførte om, at en væbnet arabisk modstandskamp ville føre til verdenskrig, var latterlig. Det var helt legitimt for de arabiske folk at gribe til våben for at modstå aggressionen, for at genvinde de tabte områder og for at genoprette deres ret til national suverænitet.

Det var tydeligvis de to supermagters hensigt at manipulere med situationen og herigennem nå deres endelige mål. De udnyttede de arabiske folks nuværende vanskeligheder til at slutte beskidte politiske handler til sikring af strategiske punkter, olieforsyninger og en deling af Mellemøsten i indflydelsesfærer. Dette var sagens kerne og grunden til, at Mellemøst-problemet stadig var uløst. Den kinesiske regering ville altid stå på de arabiske folks side og yde støtte til deres kamp „within the limits of our capability“.

Sovjetunionens indlæg var i hovedsagen et angreb på USA for at støtte Israel i dets obstruktion af Jarring-missionen og for at blokere de forhandlinger, som de fire permanente medlemmer af sikkerhedsrådet havde ført med henblik på at bistå med en hurtig løsning på krisen. I stedet havde USA gennemført en række uønskede og uheldige forsøg på at skabe fred gennem det såkaldte hemmelige diplomati, som havde vist sig at være en fiasko. Det havde hverken ført til genoptagelse af Jarring-missionen eller nogen anden løsning, fordi de amerikanske forhandlingsoplæg var inspireret af Israels synspunkter. I virkeligheden var USA's

hemmelige diplomati kun et yderligere forsøg på at blokere Jarring-missionen og den fuldstændige gennemførelse af resolution 242.

Israel havde ikke svaret positivt på Jarrings memorandum af 8. februar 1971. Nu burde generalforsamlingen tage skridt til at sikre en fredelig løsning i overensstemmelse med resolution 242. Israel måtte tvinges til at medvirke til Jarring-missionens genoptagelse samtidig med, at generalforsamlingen burde opfordre USA til at opgive sine forsøg på at spille rollen som formidler i Mellemøsten.

Senegal som beklædte formandsposten i OAU-fredsmissionen understregede, at Senegal alene ønskede at sikre et heldigt udfald af fredsmissionens arbejde.

Efter Senegals opfattelse gjorde sikkerhedsrådets resolution 242 det muligt at løse krisen i Mellemøsten og etablere en retfærdig og varig fred mellem områdets stater.

Efter at have gennemgået de enkelte bestanddele i resolution 242 konstaterede Senegal, at de vanskeligheder, der hidtil havde stået i vejen for gennemførelsen af resolutionen, skyldtes tre bestemmelser; for det første utilstedeligheden af erhvervelse af territorium gennem krig, for det andet tilbagevindingen af Israels styrker fra besatte territorier, for det tredje respekten for hver stats ret til at leve i fred inden for sikre og anerkendte grænser.

OAU's fredsmission havde haft til opgave at bringe Jarring-missionen ud af det dødvande, hvori den nu befandt sig. OAU tilstræbte alene gennemførelsen af sikkerhedsrådets resolution 242. Der var ikke tale om at prøve at erstatte ambassadør Jarring endsiges sikkerhedsrådet.

Ægypten havde accepteret genoptagelse af forhandlingerne under ambassadør Jarrings ledelse inden for rammerne af resolution 242. Ægypten havde bekræftet sit svar af 15. februar 1971 til ambassadør Jarring. Ægypten havde opretholdt sit forslag om en interimsaftale vedrørende genåbning af Suez-kanalen med henblik på at sætte Jarring i stand til at fastlægge et tidsskema for gennemførelsen af sikkerhedsrådets resolution.

Israel havde på sin side bekræftet sin tilslutning til resolution 242's bestemmelser. Selvom Israel foretrak direkte forhandlinger, var Israel rede til at deltage i indirekte